

crònica del canvi

26 D'OCTUBRE DEL 2003 // Núm. 4

ELS PROJECTES DEL PSC EN INFRASTRUCTURES

500 quilòmetres d'autovia gratuïta

El programa del Canvi vol que Catalunya sigui una malla de pobles i ciutats connectats

Es preveuen tres tipus de xarxa de tren i potenciar els aeroports de Reus i Girona

Una electricitat de qualitat i banda ampla d'internet per tothom també són prioritaris

Suport internacional a l'Euroregió de Maragall. Narcís Serra, el ministre grec d'Exteriors, Giorgos Papandreu, Pasqual Maragall i l'excomissari de Transports de la UE, Karel Van Miert, a la reunió de dirigents europeus que el passat dia 20 va avalar la idea de constituir l'Euroregió Pirineus-Mediterrània

Pàgines 6 i 7

Pàgina 3

PASQUAL MARAGALL

Companys i la dignitat de la Generalitat

En el meu interior l'homenatge a la memòria de Companys està tenyit de sentiments contradictoris. D'un sentiment pessimista, agre, per la nostra dissort històrica i, alhora, d'un sentiment reconfortant perquè sé, i sé que la gent sap, que el sacrifici del president Companys no ha estat estèril.

La restauració de la Generalitat i el retorn del president Josep Tàrradellas van ser un acte de reparació històrica. I també és cert que la progressiva recuperació de la normalitat del nostre autogovern ens conforta i reafirma. Però és obligat reconèixer que la normalitat d'avui arrenca de la dignitat del president Companys i del testimoni d'enteresa que ens va donar amb la seva mort.

No sóc dels qui creuen que la tràgica mort de Companys va compensar una vida política amb més errors que encerts. Em sembla una actitud mesquina amb una vida compromesa com poques amb Catalunya i amb el nostre poble.

Tampoc m'arrenglero entre els que volen fer de Companys un mite sense màcula i, per tant, exonerat dels errors que sens dubte va cometre. Quin President no n'ha comès?

Diguem-ho clarament: honorem Companys per la seva fidelitat a Catalunya, en contrast amb algunes de les actituds de la Lliga. Un contrast que té com a episodi més conegut el recurs de la dreta catalanista davant del Tribunal de Garanties contra la Llei de Contractes de Conreu aprovada pel Parlament de Catalunya.

(continua a la pàgina 5)

ENTREVISTES

Josep Cuní

parla amb **Javier Cercas:**

"Com diu Maragall, l'Estat ha de defensar el català"

Pàgina 4

Arturo San Agustín

parla amb **Santi Santamaria:**

"El pacte CiU-PP és un exemple de mala política"

Pàgina 9

Articles de:

- ▶ Lluís Pasqual
- ▶ Andreu Martín
- ▶ Miquel Berga

Falten

3

setmanes
pel
canvi

LÍNIA DIRECTA

per primer cop

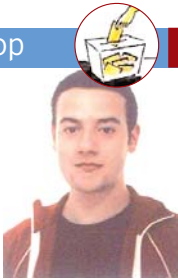

VÍCTOR OGALLA:

'Si ens pleguem de braços estem perduts'

Per primera vegada, el Víctor té dret a triar el futur President de la Generalitat. Amb 19 anys i una carrera acabada de començar, explica que fa temps que espera aquest moment:

Tenia vuit anys quan va sortir al carrer, de nit, com mitja Barcelona, i va veure a un alcalde que saltava amb els braços alçats, fent el senyal de la victòria. "Associo aquell moment, aquell ambient increïble de la ciutat, aquella il·lusió, amb la política... no entenc massa per-

què, potser per la il·lusió" Han passat onze anys des d'aquella nit, i es confessa militant de la democràcia "perquè som nosaltres, els joves, els que hem d'aconseguir que la política millori. Hem de jugar i hem de dir la nostra: si ens pleguem de braços estem perduts".

viva Honduras!

per: Iu Forn

i Andorra

Ja no som andorrans

O sigui que al final ja no som andorrans. Vaja, doncs quin disgust. M'havia costat, però per fi m'havia convençut de que no érem una nació sinó dues. I ara resulta que no, que tornem a ser només una nació. Si fos pessimista pensaria que hem anat enrera.

Jo, que volen que els digui, deixar de ser andorrans només quatre dies després de ser-ho ha estat un cop difícil d'assumir. Fins i tot havia creat una frase que pensava vendre al Departament de Frases Cèlebres. Deia així: És esportista català tot aquell que viu i treballa a Andorra. Però ara ja no serveix. O sigui que he perdut temps, talent i diners —perquè estic segur que aquesta frase me l'haurien pagat molt bé—. I això ara a mi qui m'ho compensa? El govern andorrà o el d'aquí? Suposo que el d'aquí perquè, és clar, com que ja no som d'allà... Ah, i també tenia un acudit molt bo. És aquell que arriba el Conseller en Cap a Madrid i diu: vinc a negociar la gestió dels ports. I el de Madrid li diu, quins ports? els de muntanya?... És clar, com que érem andorrans, oi? Però ara de tot això res de res.

El problema més greu que veig és que molts ciutadans, conscients del moment històric que anàvem a viure, ja ens havíem apuntat a un cursset per aprendre a ser andorrans. Havíem pagat la matrícula de tres trimestres i ara no sabem què fer. Ens esborrem o no? I si ens esborrem, ens tornaran els diners de la matrícula o estem davant d'un nou cas Ope-ning?

Per sort això de deixar de ser andorrans també té coses positives. Som Sis Milions. Isis milions a Andorra no hi caben. S'imaginen que estrets hauríem estat? I el Barça i l'Espanyol ja no hauran de fer el ridícul a la lliga andorrana. Podran continuar fessant a la lliga espanyola com fins ara.

Ara, si volen que els sigui sincer, jo això de ser andorrans no ho vaig acabar de veure clar mai. De fet es tractava d'aconseguir una cosa que ja teníem des de fa anys. O a vostres no els vénen a la memòria noms d'esportistes catalans que competien com a andorrans? La mateixa Arantxa Sánchez Vicario, quan va decidir pagar menys impostos, es va convertir en andorrana-andorrana de socarrel. Vaja, del mateix centre d'Encamp de tota la vida.

finestra oberta

Lourdes Ríos
Directora de l'Observatori DESC

"La dreta fa assistència, no cooperació"

Fa 10 anys que treballa en el món de la cooperació i ara dirigeix l'Observatori DESC, una plataforma integrada per diverses ONG que es comprometen a vetllar per als Drets Econòmics Socials i Culturals, els DESC. Des de l'Observatori, la Lourdes demana un esforç per parlar amb propietat...

—Per què? Què diem malament?
—Una cosa és la cooperació, i l'altra és l'assistencialisme.
—I a la pràctica, afecta aquesta confusió?
—I tant, el que s'està fent des del Govern —sigui el català o l'espanyol, de moment és assistencialisme i cal canviar aquest enfocament.
—És erroni?
—Sí. I és de dretes, la dreta fa assistència, no cooperació, perquè l'assistencialisme consisteix en no canviar les causes de la injustícia, de la pobresa. Consisteix en tranquilitzar les consciències amb ajuts i diners, però en no paliar-ne les causes.
—Quina mala idea...
—No és mala idea, és que no els convé. Perquè les causes de la injustícia estan en el model neoliberal que defensem. L'actual model neoliberal necessita

precisament unes relacions injustes, perquè alguns s'enriqueixin, necessita un món ric i un de pobre, explotat... de què serveix, enviar diners a la zona dels misquitos, per exemple, si per l'altra banda, s'està donant suport a les polítiques que els estrangen?

—I un govern d'esqueres això ho canviaria?
—Jo crec que sí, és qüestió de creure-hi, i l'equip d'en Maragall hi creu. Estan més sensibilitzats, que és una altra cosa que s'ha de fer sensibilitzar a la societat amb campanyes conjuntes, amb tots els actors implicats, ONG, Universitat, administracions, empreses solidàries... És una pèrdua de temps, la dispersió de campanyetes petites que ara es fan... i treballar amb les ONG, no contra elles, perquè si es reparteixen la feina, s'avançarà molt més.

val més callar

Artur Mas

(16/10/2003)

"Si els esportistes catalans no poden desfilat sota la bandera catalana ho faran sota l'andorrana, ja que en tots dos països es parla català"

(18/10/2003)

"Mai he plantejat que els esportistes catalans competixin sota bandera andorrana"

(20/10/2003)

"Ja vaig dir que era una proposta jurídica que no havia de tenir necessàriament conseqüències polítiques. Era una iniciativa jurídica avalada per un informe"

J.A. Duran Lleida

(20/10/2003)

"Nosaltres mantenim el que sempre hem defensat i és la via de les federacions, si algun dia es possible lo altre, ja va dir el senyor Mas que parlaria d'això al dia següent, i ara com ara no hi ha dia següent"

Jordi Pujol

(20/10/2003)

"Ja n'hi ha prou, passem a un altre tema"

(Segons filtració recollida per diversos mitjans Pujol va tallar així a un membre de l'executiva de CIU que preguntava sobre el color de samarreta dels atletes catalano-andorrans)

ACTUALITAT

Catalunya, centre d'una Euroregió de 17 milions de persones

Vivim a una de les zones més poblades i amb més potencial econòmic d'Europa, amb més del 14% del PIB conjunt d'Espanya i França. Pasqual Maragall vol articu-

lar l'àrea Pirineus-Mediterrània com a Euroregió per tal de reforçar-ne el desenvolupament. La idea acaba de rebre el suport de dirigents polítics europeus.

DIDAC BOZA

L'eix format per les ciutats de Montpeller, Toulouse, Zaragoza, Barcelona, València i Palma de Mallorca constitueix una regió que necessita una ordenació del territori comú i una estratègia de promoció econòmica i de desenvolupament d'infraestructures. La proposta que ha plantejat el líder del PSC és la de sumar, de forma voluntària i en peu d'igualtat, els 17 milions de ciutadans de les regions franceses del Languedoc-Roussillon, Midi-Pyrénées i les comunitats autònomes d'Aragó, Balears, Catalunya i València. En tot aquest territori es concentren 7 milions de llocs de treball, un reflex de la capacitat de la regió per competir amb altres territoris europeus pròxims, que tenen dimensions semblants.

Així, Pasqual Maragall té la intenció d'impulsar des de Catalunya l'euroregió Pirineus-Mediterrània per fer algunes coses concretes:

- Potenciar les capitals regionals com a nusos de la xarxa europea i impulsar les ciutats intermèdies com a nusos regionals.
- D'això se n'han de beneficiar poblacions com Perpinyà, Narbonne, Béziers, Girona, Figueres, Castelló, Tortosa, Osca, Lleida, Fraga, Teruel, Vila-real, Alacant i Maó.
- Coordinar la política de protecció de la natura: preservació del litoral i dels recursos de pesca i gestionar els espais naturals conjunts.
- Aplicar una nova cultura de l'aigua i cercar solucions conjuntes.
- Impuls conjunt a les infraestructures de transport (viàries i ferroviàries).
- Treballar amb l'objectiu de fer realitat abans de 2008 l'eix d'Alta Velocitat per a passatgers i mercaderies entre Algeciras i Montpeller.
- Assegurar la connexió ferro-

Papandreou, Maragall i Solana al Palau de Pedralbes

L'Euroregió Pirineu-Mediterrània beneficiarà també ciutats internes com Lleida, Girona, Figueres, Fraga, Perpinyà, Osca o Narbona

viària de mercaderies pel Túnel Central dels Pirineus.

► Finalitzar l'autovia Sagunt-Somport.

► Garantir la connexió de les línies elèctriques i gasoductes hispanofrancesos.

► Impulsar la connexió elèctrica i de gas amb les Balears.

► Solucionar els accessos viaris i ferroviaris als ports (Barcelona, Tarragona, València, Castelló, Port-Vendres, Sète i connectar-los, amb ample de via europea, a les grans xarxes del continent.

► Impulsar conjuntament la cultura i el patrimoni artístic.

► Impulsar els centres universitaris i de recerca.

La creació d'euroregions per posar en marxa estratègies conjuntes en aquests i altres aspectes és una pràctica estesa a Europa. Formen part de

l'estructura de govern multinivell amb la qual funciona la Unió Europea. Funcionen com a *partners* legítims de la Comissió Europea a l'hora d'aplicar mesures en favor de les àrees transfrontereres.

SUPPORT EUROPEU A LA INICIATIVA

L'Euroregió proposada per Maragall compta amb el suport de dirigents del socialisme europeu i d'importants representants de la Unió Europea. Aquest suport el van explicitar el 20 d'octubre passat a Barcelona l'altrepresentant de Política Exterior de la UE, Javier Solana, el ministre d'exterior grec, Giorgos Papandreou, el comissari europeu de Justícia, Antonio Vitorino, el president de Campana, Antonio Bassolino o el president del grup socialista al Parlament Europeu, Enrique Barón. Tots ells van participar en unes jornades europeistes celebrades al Palau de Pedralbes on no van faltar alguns dels responsables polítics de les àrees que integren l'Euroregió Pirineus-Mediterrània, com el president d'Aragó, Marcelino Iglesias o l'alcalde de Montpeller, Georges Fréche.

Convidats de luxe

Giorgos Papandreou

El ministre d'affers estrangers de Grècia és una de les veus que ha lloat la iniciativa de Pasqual Maragall de sumar esforços i recursos d'àrees que comparteixen territori i interessos com una bona opció estratègica i econòmica.

Karel Van Miert

L'ex comissari de Transports de la Unió Europea, un expert en infraestructures i logística, que és una de les línies estratègiques de les euroregions europees. La seva intervenció va posar de manifest la necessitat de potenciar una "Europa en xarxa".

Marcelino Iglesias

El president de la comunitat autònoma d'Aragó va mostrar un suport decidit a l'Euroregió Pirineus-Mediterrània, anunciant la seva intenció d'impulsar-la "des de l'endemà mateix de la victòria electoral de Pasqual Maragall".

EL TIRADOR

crònica del canvi

Edita: Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)
Producció: Magentamedia s.l.

Consell Editorial:

Javier Cercas
Narcís Comadira
Antoni Dalmau
Anna Duocastella
Rafael Nadal
www.psc.es
www.maragall.org

Adreça: c/Nicaragua 75 08029 Barcelona
Dipòsit Legat: G1268-2003

JOSEP V. BOIRA, GREGORIO MARTÍN I AURELIO MARTÍNEZ (Universitat de València)

Reflexions sobre l'euroregió Pirineus-Mediterrani

En un article publicat a diversos mitjans, aquests tres professors universitaris valoraven la proposta d'Euroregió llançada per Pasqual Maragall. En fan un balanç globalment positiu però reclamen, això sí, més centralitat de València i una major sensibilitat en el tema de l'aigua. Aquest és un extracte de l'article.

[...] La primera idea a destacar és la coincidència en reflexions que, en diferents fóruns i treballs, sempre hem defensat. Apostar per l'eix de la Mediterrània, el més dinàmic i integrat de l'economia espanyola, defensar les infraestructures

que reclamen les regions que el conformen (línies d'alta velocitat, ample europeu, eix València-Somport, etc.) cercar la col·laboració per defensar millor els nostres drets i necessitats dins d'una Europa cada cop més complexa o articular una cooperació activa entre totes aquestes regions en terrenys d'activitat social, econòmica, cultural o universitària, no pot menar cap altra cosa que el nostre suport.

L'Europa del segle XXI es construirà sobre la base de les euroregions, en molts casos transfrontereres, que integrin territoris amb una certa complementarietat entre ells, que tinguin una dimensió adequada i que puguin competir amb altres euroregions dins d'un món global.

[...] La proposta és respectuosa amb les comunitats afectades i planteja un sistema

d'integració paritari, equilibrat i compatible. El plantejament d'euroregió té una vocació de cooperació constant i implica diàleg i contactes en tots els àmbits de la vida quotidiana, amb programes conjunts, delimitació d'accions, implicació de la major part de grups socials i econòmics i de tots els àmbits de l'administració. Estem molt més amb l'opinió de Maragall que és una iniciativa amb "un 100% d'ortodòxia constitucional europea i un 100% d'Espanya plural" que amb la de Zaplana, que parla de "proposta esbojorada, insolidària i potser fora de l'àmbit constitucional".

[...] La idea de Maragall, és un punt de partida excel·lent. Tant bo, que és preferible deixar-lo per després de les eleccions.

OPINIÓ

ENTREVISTA A JAVIER CERCAS, ESCRIPTOR

Foto: AUGUST CARBONELL

Javier Cercas, escriptor i autor de la premiada 'Soldados de Salamina'

"Espanya ha d'entendre que el català és indispensable"

Josep Cuní
periodista

Tot i que ell no creu que l'èxit l'hagi canviat, entén que els seus amics pensin el contrari. I és que poques vegades un escriptor veu com un llibre, un sòl llibre, desborda les seves pròpies previsions.

Més de 500.000 exemplars venuts i 130 setmanes ininterrompudes a les llistes de vendes. Una trentena d'edicions i una quinzena de traduccions. Aquest és el balanç – provisional – que "Soldados de Salamina" li ha reportat a Javier Cercas. I mentre el reclamen d'arreu i no para a casa, la filla cinematogràfica s'allunya cap a Hollywood amb la credencial d'un director i una actriu familiaritzats amb l'Oscar.

–*Enhorabona. Això sí que és un canvi, eh?*

–Gràcies. Je, je, je... Un gran canvi, sí, per què ens hem d'enganyar? Un canvi bo, que té les seves contrapartides de les quals no em queixaré pas. No seré tan abjecte. Hi ha coses fantàstiques com que la gent et vagi felicitant pel carrer per la teva feina, com també et passa a tu, i que, no ens enganyem, és el que volem

tots. Però d'altra banda, no deixa de ser xocant que per un tio totalment desconegut com jo, que no existia, que es movia entre la família i els amics, un dia, de sobte, s'ha acabat el bròquil. "Brrrrroouuuuummmmm!!!" s'organitza un terrabastall immens, que és magnífic, però completament inesperat i que costa de païr.

–*Però aquest no és el primer canvi de la teva vida. El primer devia ser quan vas arribar d'Extremadura.*

–Sense cap mena de dubte. No solament el primer gran canvi... Mira, jo crec que hi ha un moment en què tothom posa la càmera i comença a tenir consciència de la realitat. Doncs bé, la primera foto que jo tinc de la meua vida és aquesta. Arribar a una estació, la de Girona, que era la ciutat més trista del món com recordaràs, atros, gris... No oblidis que eren els anys seixanta. Jo venia d'un poble on erem... com gitano... els avis, els tiets que encara són alla. Tots molt protegits... i jo! Sol com un mussol. Amb una gran sensació d'orfandat.

–*Haver nascut fora de Catalunya fa que tinguis una visió diferent d'aquest país?*

–No crec. Pensa que jo vaig venir quan tenia quatre anys. És clar que la meua llengua materna és el castellà i la meua relació amb Extremadura continua sent molt sòlida. Però... calla. Ara que ho dius... posar sí que tinc una visió diferent que té més a veure amb el fet que jo sigui de Girona...

–*...perquè alla, o t'integres o mories.*

–Enhorabona. Això sí, o lligaves o no lligaves. Així de fàcil. Ja, ja. Però és cert que malgrat els orígens, això em dona una visió diferent del país que no té molta gent de Barcelona. Per exemple, per a mi el català és absolutament indispensable. És més, el considero indispensable per Espanya. El conflicte de la llengua s'ha d'acabar d'una vegada. Espanya ha d'enten-

dre que el català és indispensable, que és una riquesa, que els catalans no parlem català només per tocar els pebrots. I en aquest sentit, estic totalment d'acord amb Maragall quan diu: "l'Estat espanyol ha de defensar el català". Això CIU no ho ha aconseguit mai. I és que al meu entendre ja els anava bé la confrontació perquè els resultava rentable.

–*Aquesta conscienciació espanyola de la que parles i que no arriba, creus que els catalanoparlants de procedència diversa poden aconseguir transmetre'n la necessitat amb més facilitat?*

–Tu ho acabes de dir. Efectivament, es tracta de transmetre. Però també d'aplicar unes determinades mesures polítiques perquè al cap i a la fi és una qüestió política. Jo no comparteixo la tesi que el català depèn de tu. El català depèn d'unes lleis que han de tenir present una cosa per a mi fonamental: o el protegit o desapareix. Així de cru. I aquesta defensa de la nostra llengua és perfectament compatible amb entendre que el castellà també és indispensable per a nosaltres perquè és la nostra sortida al món. I això ho entenem i ho diuen fins i tot els independentistes amb els quals i en aquest punt, hi estic absolutament d'acord.

–*Et consideres d'esquerres?*

–Sí, és clar! Crec que en Maragall ho farà bé. –*Bé, no tan clar. La teua família és de dretes.*

–Molt de dretes. Tradicionalment falangistes. Però vaja, com molta gent d'aquest país.

–*Per tant...*

–...a la meua vida ha pogut més la influència cultural de l'entorn que no pas l'ambient familiar, sí. Però és que jo no crec que estiguem condemnats a ser d'una determinada manera. Som el que ens fem.

–*I s'ha fet tot un referent, sí senyor.*

Més noucentista que modernista, el príncep Maragall ens ha sorrit una mica després il·lustrat, mal menor, perquè hi ha despoies escassament il·lustrats, com el senyor Aznar, que arriben a convertir-se en perillous cabdills civils. Fill de l'esperit de la resistència antifranquista, ideològicament eclèctic i harmònic sota consell d'alguns dels seus arquitectes, Maragall apareix com una mirada necessària per comprovar què és aquest país un cop despoljitzat i quin projecte nacional pot sortir d'un possible intel·lectual orgànic col·lectiu format per quasi totes les esquerres catalanes. Entre la seguretat i la incertitud, Maragall és un aspirant amb contrastos, però l'únic candidat que pot encapçalat una real alternativa de projecte de país, recolzat pel cor de les forces progressistes catalanes... Retirat Núñez, vengut el nuisme, re-

tirat Pujol, queda per comprovar si Maragall està en condicions de vèncer els hereus del pujolisme. Núñez i Pujol s'havien convertit en malsons visuals i tots dos coincidents en pervenions sinistriques torturadores. Núñez quasi mai construïa oracions compostes i Pujol, prepotent, no els acabava perquè era suficient que ell i només ell entengués el que volia dir. Si Maragall arriba a president serà com si ho aconsegüés tota una promoció que en plena edat de la innocència van descobrir que el món no estava ben fet. En contra del que havia aferrat un altre Maragall, el senyor Joan, el poeta autor de La vaca cepa, corregir per Pere Quart amb la seva La vaca de la mala llet, sens dubte un poema més pròxim a la sensibilitat de Pasqual Maragall que el del seu avi. Amb tots els respectes.

LLUÍS PASQUAL

Intel·ligència

En les meves intervencions públiques acostumo a fer servir paraules d'altres autors. No m'agrada fer-ho amb les meves paraules, no en sé. Aquesta vegada sí que vull utilitzar paraules meves i, ho faig per abolluta necessitat.

Tinc la necessitat de verbalitzar en nom meu i en nom de molta gent, de la gent de la cultura, i de més enllà de la cultura, de molts altres ciutadans d'altres gremis, dues conviccions.

La primera és que la paraula "canvi" no és ni pot ser només fruit d'una estratègia electoral que hagi inventat un enginyós programador de màrqueting electoral. Catalunya necessita un canvi. Necessitem canvi ni que sigui només perquè fa vint i pico d'anys (collons!) que ens governa un govern de dretes i, com deia la Maria Aurèlia Capmany, per a la dreta, la gent com més burra millor. La gent de dretes s'ha servit sempre de la ignorància dels altres perquè la dreta no és una ideologia sinó un sistema de comportament que busca el profit d'uns quants.

Quina gran cosa seria que a Catalunya ens tractessin i ens tractessin amb una mica d'intel·ligència

La segona convicció és que si algú pot protagonitzar aquest canvi és diu Pasqual Maragall. I crec, estic convençut, que Pasqual Maragall, que no un llest, sabrà provocar una certa alegria, almenys, entre la gent que es dedica a la cultura, és a dir, al pensament. Pense que Maragall és un home d'esquerres, i ja sé que l'expressió és molt antiga, però per cínics que ens hàgim tornat, per molt decebuts que puguem estar, encara hi ha quelcom que distingeix els homes amb un pensament d'esquerres dels que tenen una altra manera de pensar. Els d'esquerres acostumen a veure els altres també com a éssers intel·ligents i a tractar-los amb intel·ligència. Quina gran cosa seria que a Catalunya ens tractessin i ens tractessin amb una mica d'intel·ligència.

Faig dues demandes a Pasqual Maragall. La primera, que quan hagi guanyat es recordi malsons visuals i tots dos coincidents en pervenions sinistriques torturadores. Núñez quasi mai construïa oracions compostes i Pujol, prepotent, no els acabava perquè era suficient que ell i només ell entengués el que volia dir. Si Maragall arriba a president serà com si ho aconsegüés tota una promoció que en plena edat de la innocència van descobrir que el món no estava ben fet. En contra del que havia aferrat un altre Maragall, el senyor Joan, el poeta autor de La vaca cepa, corregir per Pere Quart amb la seva La vaca de la mala llet, sens dubte un poema més pròxim a la sensibilitat de Pasqual Maragall que el del seu avi. Amb tots els respectes.

Companys i la dignitat de la Generalitat de Catalunya

Pasqual Maragall és el president del PSC i candidat a la presidència de la Generalitat

PASQUAL MARAGALL

(ve de la portada)

Recordo que quan els lleis territorials del govern de Convergència i Unió, l'any 1987, van suprimir, contradint l'Estatut del 1979, la Corporació Metropolitana de Barcelona, l'executiva del PSC va discutir la possibilitat de recórrer aquelles lleis davant el Tribunal Constitucional, i recordo també que Raimon Obiols, aleshores primer secretari del partit, va argumentar en contra del recurs referent-se al mal que havia fet a Catalunya el recurs de la Lliga. I ens va convèncer. Nosaltres tenim memòria.

Ningú no pot dubtar que l'anul·lació de la Llei de Contractes de Treu pel tribunal constitucional va ser una de les arrels de la deriva dramàtica de la política catalana, i per extensió de l'espanyola, que va culminar primer amb els fets d'Octubre i més tard amb la sublevació franquista.

S'oblida també sovint que el 19 de Juliol començava a Barcelona l'Olimpiada Popular, que Lluís Companys era president del comitè organitzador, i que el general Franco va fer d'aquella data i d'aquell fet una de les excuses per l'aixecament militar contra la República.

Es per això que vaig citar el fet en la inauguració dels Jocs Olímpics de 1992 i que vam donar el nom de Lluís Companys a l'Estadi de Monjuïc.

Honorem també Companys per la seva qualitat humana, portada al límit quan va descuidar la seva seguretat al París ocupat pels nazis per a protegir el seu fill malalt, fins a ser detingut pels invasors alemanys i lliurat als franquistes.

Però crec que honorar Companys ha de començar per fer l'esforç d'entendre'l com a home del seu temps, en el bell mig del vendaval de la història del segle XX, de les passions i els odis que van viure Catalunya, Es-

Andreu Martín és escriptor i guionista. Ha rebut diversos premis Hammet de l'Associació Internacional d'Escriptors Polítics i el Nacional de Literatura Infantil i Juvenil

ANDREU MARTÍN

Memòries

Si alguna vegada se m'ha acudit pensar en la reencarnació com a pal·liatiu de la por a la mort, he desistit en donar-me que no serveix de res reñèixer amb una altra aparença si no guardem memòria de la vida anterior. Tant me fa si vaig ser comanxe o faraó segles enere si en la meua vida actual no em recordo de res. La vida és memòria. Cada passa que fem endavant és impulsada pel record de totes les passes que hem fet en el nostre passat.

L'amnèsia, l'Alzheimer, és la mort. D'aquí ve l'interès de l'adversari per torpedinar o falsejar la història, quan revivire-la ens afavoreix. Avui, per exemple, vivim instal·lats en la fatalitat que els trens i els avions, en

panya i Europa.

El temps de Companys va ser el d'una Europa entre dues guerres i arrasada pels totalitarismes feixista i comunista. També va ser el d'una Espanya que no va saber o no va tenir temps d'esdevenir un país modern i de convertir-se en la casa comuna de tots els seus pobles.

El temps de Companys va ser el d'una Catalunya convulsa, sense una civilitat compartida, però que va viure la seva primavera d'esperança amb la Generalitat republicana. Esperança tràgicament perduda en una Guerra Civil que va ser una guerra contra Catalunya i, a la vegada, una guerra entre catalans, i també una guerra entre les esquerres, amb el resultat final d'una Catalunya vençuda.

La vida de Companys travessa intensament els esdeveniments d'aquella Catalunya: és el Companys amic de Salvador Seguí de Layret, el de la Unió de Rabassaires, el d'Esquerra Republicana, el del "Visca a Espanya" a Madrid, el president de la Generalitat –també el del Sis d'Octubre, ja ho he dit–, el president que intenta salvar institució i persones en mig del vertigen de la guerra civil... fins arribar al Companys que,

L'afusellament del president Companys representa el moment del màxim distanciament entre Catalunya i Espanya

amb la seva mort, esdevé el símbol de la Catalunya vençuda.

La detenció, processament, condemna i afusellament del president Lluís Companys representa el moment i la causa del màxim distanciament entre Catalunya i Espanya en tota la nostra història contemporània. Convé no oblidar-ho.

L'Espanya franquista, amb una gestió del Conde de Mayalde (director general de Seguretat de Serrano Stüfer), va aconseguir de la Gestapo l'extradició de Companys i un tribunal militar en consell de guerra sumari i el condemna a mort. La legalitat de

LEONARD BEARD 03,

L'Espanya rebel va assassinar el president legítim de la Generalitat de Catalunya únicament i exclusivament pel fet de ser-ho.

És un fet brutal, una agressió suprema que explica les actituds d'allunyament, d'agror, de retret, de desconfiança, de rebuig de Catalunya envers Espanya. Són unes actituds que el pas del temps i una evolució més positiva de la història han anat esvainit, però que es resisteixen a desaparèixer del nostre inconscient col·lectiu.

Avui estem molt lluny d'aquella Catalunya vençuda. Avui tenim una Catalunya renascuda que ha superat l'esperit de guerra

Avui Catalunya torna a confiar en ella mateixa i està en condicions, si s'ho proposa, d'anar més lluny, molt més lluny

civil, que ha tornat a confiar en ella mateixa, que ha recuperat el seu autogovern, que s'ha vist reconegut per l'Espanya democràtica, i que està en condicions, si s'ho proposa, d'anar més lluny, molt més lluny.

Aquesta Catalunya ha de saber i ha de reconèixer que una de les claus del seu revifament ha de cercar-se en l'actitud del president Companys quan demanà als soldats abans de ser afusellat que desapareixin sense rancor. El "Per Catalunya!" que va pronunciar abans de morir és tan català que no pot ser-ho més: és un crit sobri que diu tot el que ha de dir.

Companys ens assenyalava així el camí per superar l'esperit de guerra civil, per preparar el camí de la reconciliació que després va predicar i aconseguir amb més tenacitat que ningú l'esquerra catalana i més concretament el PSUC. I per tenir la força de tornar a començar. Companys va convertir en testimoni vital la commovedora petició feta per Azàia en un discurs al Consell de Cent de l'Ajuntament de Barcelona el 18 de juliol de 1938: "Paz, piedad y perdón".

La dignitat de les institucions està feta de la dignitat dels homes i de les dones que les serveixen. La dignitat de la Generalitat de Catalunya és deutora de la lliçó del president Lluís Companys. Per això mantenim i honorem la seva memòria amb una emoció molt singular, molt especial.

Avui les seves restes reposen en el túmul, també sobri, que l'Ajuntament de Barcelona va fer construir en el Fossar de la Pedrera. El Fossar, en els primers anys 80 del segle XX, era un erm desendrat, on jeien enterrats els pobres de solemnitat i els milers i milers d'afusellats entre 1939 i 1945, i encara després del final de la 2ª guerra mundial. (I també probablement els assassinats en els "pasillos" dels escamots que la República i la Generalitat no van poder ni saber controlar: espero que algun dia els noms d'aquelles víctimes també figurin en les columnes de l'entrada del Fossar.)

La muntanya de Montjuïc va estar mols anys presidida, al bell mig del recinte del castell militar, per l'estàtua equestre del general Franco, fins que un dia 15 d'octubre, el President del Parlament, Heribert Barrera, va reclamar que desaparegués l'efígie del qui havia ordenat la mort de Companys. I així fou fet.

Recomano als catalans i catalanes que vistrin el Cementiri Nou de Barcelona els primers dies de novembre, que s'acostin al Fossar de la Pedrera, que llegeixin els noms dels allí enterrats i les dates de la seva mort, que vegin com Lluís Companys i Jover hi figura com un més, al costat de Puig Pidemunt i tants altres, que considerin per uns instants el que aquells anys negres van representar... i que gaudeixin d'un dels indrets més reconeixibles, impressionants i bells – després de la restauració que en va fer Berth Gali i el seu equip d'arquitectes – de la Barcelona que tant estimem.

L'Associació pro Memòria dels Immolars per la Llibertat de Catalunya s'ocupa d'aquell indret i del seu bon estat sense defalliment. I els n'estic permanentment agraït.

la paraula, del pensament, del record, de la memòria. Perquè, naturalment, la seva aposta és l'oblit, tant d'un passat recent, com d'un passat remot, la seva aposta és l'amnèsia dels fets recents d'una gestió chapotat i dels ànims bel·licistes i imperia-listes, i l'amnèsia dels fets d'un passat remot molt més fosc que les aigües contaminades de Galícia.

Un altre eslògan aprofita un elemental joc de paraules i resa: Mas Catalunya. Els jocs de paraules són perillous perquè enlluernen i, de vegades, envien subliminalment missatges que castellanyitzen la imatge d'un partit que sempre ha viscut obsessionat per la llengua i, al mateix temps, és un recordatori dels pactes en castellà amb el partit que més ha perjudicat Catalunya en els últims temps.

Eslògans fàcils i buits i desmemoriats contra la memòria d'un passat que és garantia. No hi ha color.

1000 raons pel canvi

Antonio García encarregat d'obra

"El único partido que puede beneficiar al trabajador es el de Pasqual Maragall. El actual partido político en el poder ha hecho perder poder adquisitivo a la clase obrera como consecuencia de su mala gestión en temas de convenios colectivos, algo que ha empeorado con la entrada del euro."

Charo Quevedo vigilante de seguretat

"Voy a votar a Maragall, porque va a dar igualdad de oportunidades y derechos a las mujeres. El Goven actual no ha conseguido ni la mitad de cosas que hubiera podido conseguir y confío que con Maragall las cosas vayan mejor. Los cambios siempre son buenos."

Rafael Camach estudiant, treballa al 061

"Segur que tindrem un President de la Generalitat força peculiar: un director d'orquestra de les diferents veus, accents i sòrils que escolten i sonen arreu de Catalunya. Amb Pasqual Maragall, art i política tornaran a estar unides!"

Ángeles Sánchez encarregada de neteja

"Yo y mi familia votaremos a Maragall. Amo a Catalunya porque, aunque ella ya enanora, aquí nació y mis hijos también. Los que han decidido el presente y el futuro hasta ahora se han estancado. Necesitamos a Maragall, necesitamos el cambio ya."

INFORME

INFRASTRUCTURES

En el mapa de Catalunya que ha previst el PSC es contempla incrementar la xarxa de carreteres, trens i impulsar una xarxa d'aeroports regionals

EL PSC VOL CORREGIR L'ACTUAL SITUACIÓ DE PES EXCESSIU DELS PEATGES

500 km nous d'autovia a Catalunya

L'equip de Pasqual Maragall s'ha proposat corregir el greuge comparatiu que significa que Catalunya tingui el 64% d'autopistes de peatge i ha planificat un mapa que preveu la creació, en els propers anys, de 500 quilòmetres d'autovies gratuïtes en el conjunt del territori català.

EVIDAL

El disseny de la xarxa viària catalana que ha fet el PSC parteix de la constatació que el trànsit rodat de llarg recorregut, i també el trànsit interior de més curt recorregut, es concentra en dos corredors massa col·lapsats: el corredor mediterrani (A-7 i N-340) i el de l'Ebre (A-2 i N-II). Per tal d'esponjar el trànsit en aquestes rutes, es proposa potenciar l'Eix Transversal com el tram que manca per donar continuïtat a les carreteres nacionals / autovies dels corredors mediterrani (N-340) i interior (N-II) mitjançant la construcció de l'autovia Montblanc-Igualada-Manresa i el desdoblament Manresa-Vic i Vic-Girona, i el desdoblament de la N-II en el tram Girona-frontera francesa completant l'esquema. L'objectiu és que almenys el 65% dels ciutadans tinguin una via ràpida, com a mínim a 15 minuts.

Aquest model significa també l'ampliació del corredor mediterrani fins a incloure l'Eix Transversal, establint un eix potent de desenvolupament per a la Catalunya interior i les seves ciutats.

- Aleshores, la xarxa europea, és a dir, la destinada als grans fluxes de trànsit, queda, tal com apareix en el gràfic adjunt, constituïda per les vies següents:
- Les autopistes A-2 i A-7
 - L'actual N-II Lleida - Port de Barcelona, amb continuïtat cap a un nou eix transversal Cervera-Igualada-Manresa-Vic-Girona.
 - La N-340 des de l'Ebre fins a Tarragona i continuïtat cap al nou eix transversal per Tarragona-Valls-Montblanc-Igualada
 - L'eix transpirinenc Barcelona-Manresa-Berga-Toulouse.

Ben connectada amb aquesta xarxa de gran cabal de trànsit, es volen reforçar les vies locals, les que acosten els po-

bles i ciutats a la xarxa europea. El PSC vol que Catalunya sigui una xarxa de pobles i ciutats connectats, que creixin i avancin a una única velocitat, sense desequilibris territorials. Però només serà possible amb una bona xarxa d'infraestructures: de carreteres, de trens i també telecomunicacions, gas, aigua i electricitat.

Catalunya està al centre d'una euro-

Es proposa construir l'autovia Montblanc-Igualada-Manresa i el desdoblament Manresa-Vic i Vic-Girona

Cal un nova línia ferroviària que travessi de forma transversal Catalunya i que sigui mixta mercaderies-viatgers

regió de 17 milions d'habitants. Però, en relació a les principals regions europees, presenta un deficit important d'infraestructures de transport. Superar aquest deficit és, segons la candidatura del Canvi, un element clau per donar a l'economia l'embrenzida definitiva que necessita.

TRES XARXES DE TREN Quant al trànsit ferroviari, el PSC vol que es donin tres tipus de serveis diferents, responen també a necessitats diverses. Cadascun d'ells ha de tenir la seva pròpia xarxa especialitzada: la xarxa de rodalies i regionals, la xarxa d'alta velocitat i la xarxa de mercaderies.

La xarxa de rodalies i regionals estaria formada pels actuals serveis de Rodalies i Regionals de RENFE. Les línies de FGC al Vallès i al Baix Llobregat, juntament amb les línies de trànsit millorant cap a Manresa, Igualada i Vic, amplïades cap a Tarragona i Girona, i

amb nou nucli a les terres de Lleida. La xarxa d'alta velocitat, encara en construcció, uneix Lleida-Tarragona-Barcelona-Girona-França, incloent la línia i l'estació del Vallès, i una línia que encara cal reivindicar: Tarragona-Vallència. Cal que el tram Tarragona-Castelló disposi d'una línia d'alta velocitat per a viatgers a més de la línia actual. Aquesta línia encara és hora que sigui duplicada i renovada en alguns trams. És a dir, en total 4 vies, com en la resta de corredors importants de la Península.

La xarxa de mercaderies pot aprofitar la resta de línies existents. A més, cal un nou 'by-pass', que s'aconseguirà mitjançant la construcció d'una xarxa ferroviària catalana mixta mercaderies-viatgers per l'interior de Catalunya. El tren transversal al qual feiem referència fa dues setmanes a Crònica del Canvi.

REUS I GIRONA, AEROPORTS TAMBÉ INTERNACIONALS

Pel que fa al transport aeri i al desenvolupament de la indústria aeronàutica a Catalunya, el PSC es proposa donar presència internacional a diversos aeroports catalans, fins ara d'abast regional. En el cas de l'aeroport de Barcelona, vol que sigui un autèntic 'hub' europeu i de trànsit intercontinental. Però no serà l'únic aeroport de càtre internacional a Catalunya: el PSC vol promoure que els de Reus i Girona cobreixin necessitats específiques del mercat, com les de vols internacionals a baix preu, vols de càrrega i també vols regulars domèstics operats per companyies d'aviació regional. L'aeroport clau en els Pirineus serà el de la Seu d'Urgell, que obrirà una nova via d'accés, poc explotada, a aquesta zona. Sabadell, Lleida, Terres de l'Ebre i Catalunya Central tindran aeroports regionals.

Banda ampla a tot Catalunya i una xarxa elèctrica de qualitat

En els darrers anys les companyies elèctriques han deviat la seva capacitat inversora cap al sector de les telecomunicacions i cap a Llatinoamèrica, però sovint amb resultats molt pobres o negatius. Mentre tant han abandonat les necessàries inversions en manteniment, transport i distribució. La conseqüència d'això ha estat el mal servei en àmplies zones (Girona, Costa Brava, Delta del Llobregat, Poblenou / 22@, Tarragona, Terres de l'Ebre...) La situació té tendència a empitjorar

per l'augment de la demanda, provocant interrupcions, microtalls i incapacitat de contractar nous subministraments.

L'equip Maragall vol prendre, des del Govern de Catalunya, la iniciativa en la planificació estratègica del sistema, aprofitant les necessàries ampliacions de potència i de xarxa de transport per racionalitzar la xarxa i disminuir de manera notable l'impacte del cablejat elèctric sobre el territori. El PSC proposa que es creïn noves interconnexions amb França i Aragó, més

capacitat de transport i de distribució i que es millorin i corregixin les implantacions. Davant el creixement estimat de la demanda d'energia elèctrica en els propers anys, es contemplen noves plantes de generació de cicle combinat, energies renovables i cogeneració.

Quant a telecomunicacions, el model de liberalització impulsat en general a Europa ha demostrat tenir greus mancances: desequilibris territorials, fallides, pèrdues de llocs de treball, etc... Com a principi ge-

neral, el PSC proposa que a Catalunya es promogui la competència i es garanteixi l'equilibri territorial. Els socialistes plantegen la creació d'un observatori de les telecomunicacions (a nivell català, metropolità i de ciutats), un Pla d'Infraestructures i una política inversora en infraestructures.

Maragall vol també fer arribar la banda ampla a tot Catalunya. Es tracta d'estructurar la xarxa de telecomunicacions en tres nivells:

- Una xarxa nacional i internacional, o mitjans que permetin enllaçar amb la resta d'Espanya i a nivell internacional,
- Un 'backbone català', que permeti enllaçar de manera estructurada els diferents pobles de Catalunya. El PSC posa de manifest el fet que hi ha comarques i pobles sense una co-

recta cobertura, i en la majoria dels casos sense competència.

- Una tercera xarxa, una xarxa d'accés, o xarxa que, dins de cada ciutat o poble, uneixi diferents terminals dels clients amb les centrals de telecomunicacions locals. Són de desplegament difícil i car, però s'estan desenvolupant tecnologies que en facilitin el procés (satèl·lit, Wi-Fi, etc...)

Tot això, segons el PSC, hauria de garantir que cap zona de Catalunya es quedi al marge de serveis bàsics.

MANEL NADAL

Portaveu del PSC en matèria d'infraestructures. Ocupa el número tres en la candidatura del PSC-Ciutadans pel Canvi a Girona

El país que volem, les infraestructures que necessitem

Catalunya s'ha d'integrar a la gran xarxa de regions i ciutats europees. Per ser un nòdul d'aquesta xarxa ens convé tenir una grandària suficient que doni competitivitat a la nostra economia. Per aquest motiu necessitem reforçar l'Euroregió del Pirineu-Mediterrània, que defensarà l'interès comú dels ciutadans de València, Aragó, Balears, Lluenguadoc-Roselló, Midi-Pyrénées i Catalunya. La mida de l'Euroregió ens permetrà tenir les infraestructures que ens relacionen amb el món:

- L'aeroport intercontinental de Barcelona, els aeroports internacionals de Girona, Reus i La Seu, i el sistema d'aeroports regionals (de vols europeus) de Lleida, Terres de l'Ebre, Catalunya Central i Sabadell, interconnectats pel sistema ferroviari d'alta velocitat.
- Els ports de Tarragona i Barcelona seran la porta logística del Sud d'Europa, quan disposin de la xarxa ferroviària de mercaderies que proposem.
- Per tenir un país equilibrat internament, prioritzarem el transport públic i les telecomunicacions.
- Construirem 110 km de metro i "metro express regional" per combatre els col·lapses de la Regió metropolitana.
- Farem 450 km de nous trens entre ells el tren transversal de Catalunya
- Volem realitzar 500 km d'autovia, i millorar la xarxa local i comarcal, fins ara abandonada, que arribarà a tots els racons.
- Establirem un sistema integral de transport públic que relligui el país, articulant el transport col·lectiu per carretera, amb la xarxa de trens regionals i de rodalies, amb l'alta velocitat i el transport aeri.
- Desplegarem les xarxes de telecomunicacions (ràdio, telèfon fix, telèfon mòbil, ADSL, banda ampla) per tot el territori.
- Instaurarem el debat públic, com a sistema de participació ciutadana que permetrà l'acord sobre les noves infraestructures.

Ens preocupa la seguretat viària, assumim el compromís de reduir la sinistralitat de les carreteres a la meitat en 10 anys. El comissionat per a la seguretat viària i l'increment dels pressupostos destinats a la supressió de punts negres contribuiran a aconseguir-ho.

Som un país madur que ha d'assumir la gestió dels ports, dels aeroports, i dels trens de rodalies i dels regionals. La reforma de l'Estut ens ha de permetre fer l'aeroport intercontinental, desdoblar l'eix transversal, o establir la xarxa de metro regional. Fins ara hem tingut un govern que ha improvisat i ha imposat les infraestructures. El canvi en la gestió de les infraestructures serà planificació i acord amb els ciutadans i els territoris sobre projectes i obres.

COM ES PAGARÀ

Més inversió pública i col·laboració privada

Les recorsos que l'Estat ha assignat a Catalunya en matèria d'infraestructures han estat insuficients, segons el PSC. Per tal de pal·liar aquest greuge comparatiu es proposa que els Governos de la Generalitat i l'Estat facin un esforç d'inversió en infraestructures superior al que percentualment correspondria a Catalunya. Però a més, la situació actual de les finances de la Generalitat obligarà a extreure el rigor i la imaginació, i podria condicionar les prioritats inicials quant a infraestructures. Els socialistes consideren irrenunciable la titularitat pública de les infraestructures i fins i tot volen donar més importància al paper del sector públic com a planificador i propietari. Això és compatible amb

buscar la col·laboració de grups empresarials privats (sector financer, empreses de serveis, etc) que poden participar decididament en el finançament de les infraestructures que Catalunya necessita i també en la gestió dels grans sistemes de connectivitat exterior, com l'aeroport de Barcelona o el Port de Barcelona, mitjançant consorci public-privats, tal i com es fa amb èxit de competitivitat - a altres països d'Europa. El cas de l'empresa AENA, i la seva manca de visió estratègica respecte a l'aeroport de Barcelona és, segons el PSC, un cas absolutament contrari. Maragall reclama, per aquest motiu, la gestió per a la Generalitat dels aeroports, dels ports i dels trens regionals i de rodalies.

L'obra pública en infraestructures és una de les inversions més útils per impulsar el desenvolupament d'un país

les dades

EL QUE NO S'HA FET

- No hi ha hagut previsió ni planificació. No s'han fet plans territorials, s'ha actuat fent pedacos i sense tenir una visió global dels projectes.
- S'ha incrementat el greuge comparatiu entre Catalunya i la resta de l'Estat pel que fa a la xarxa d'autopistes de peatge.
- No hi ha hagut diàleg ni negociació amb els territoris. El Govern ha imposat projectes, des de carreteres fins a línies elèctriques.
- La Generalitat no ha sabut negociar i aconseguir inversions per a Catalunya. S'ha limitat a la queixa sistemàtica sense fer propostes d'acord al Govern Central.
- No s'ha donat prioritat al transport públic: ni al transport en bus, ni al transport en ferrocarril.
- No s'ha buscat un nou equilibri territorial. Les inversions i el creixement només s'han concentrat a l'eix litoral.
- No s'ha complert la promesa electoral de CIU de fer arribar la banda ampla a tot el territori abans de l'any 2004.
- S'han prolongat les concessions de les línies de transport públic, impedit que les àrees urbanes poguïn tenir xarxes a l'alçada de les seves necessitats.
- No s'ha invertit prou en la xarxa de metro de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

LES PROPOSTES DEL CANVI

- Construir 500 quilòmetres d'autovies. Més del 60% del territori català estarà a menys de 15 minuts d'una via ràpida.
- Fer una nova xarxa ferroviària de 450 quilòmetres, que inclourà el nou tren transversal Lleida-Figueres i la construcció del nou tren transpirinenc.
- Fer 110 quilòmetres de metro i de ferrocarrils de la Generalitat.
- Crear un nou sistema integral de transport públic, que farà àgils i compatibles les connexions entre el transport aeri, el viari i el ferroviari.
- Articular una xarxa de centres logístics. Consolidar l'Eix Transversal com a nou eix econòmic i logístic. Fer dos ports secs al Penedès i a la Catalunya Central.
- Catalunya participarà en la gestió de les grans infraestructures, dels aeroports, dels trens regionals i dels trens de rodalies.
- Constituir l'Euroregió per fer competitiu els ports i els aeroports catalans.
- Fer arribar a tots els nuclis poblats de Catalunya la telefonia fixa, la telefonia mòbil i la xarxa d'ADSL.
- Establir l'acord entre les institucions públiques i privades de Catalunya per aconseguir les infraestructures que ens falten.

CRÒNICA POLÍTICA

Malestar a Andorra per la patinada de Mas

La proposta que els esportistes catalans competeixin sota la bandera d'Andorra no ha aguantat ni una setmana de vida

La pròpia direcció de CiU ha decidit enterrar la idea i la imatge del seu candidat n'ha sortit malparada

ALJUME ROIG

La idea d'una desfilada olímpica d'esportistes catalans sota la bandera d'Andorra, llançada per Artur Mas, ha produït uns efectes contraris als que desitjava el candidat de Convergència i Unió en el moment de plantejar-la. La mateixa direcció de CiU, presidida per Jordi Pujol, ha decidit corregir i donar per tancat un tema que, a més de perjudicar la credibilitat i solvència del seu candidat, ha aixecat recels en les relacions entre Catalunya i Andorra.

Les crítiques a Mas han vingut no només dels responsables dels diferents partits catalans, en plena febre preelectoral, sinó que l'abast de la patinada política es va veure ja des del primer moment quan el govern andorrà, amb qui se suposa que s'hauria d'acordar una mesura com aquesta, va mostrar la seva absoluta sorpresa per l'anunci del candidat convergent i quan el Comitè Olímpic d'Andorra va dir amb tota claredat que la idea de Mas era del tot inviable.

Així, en comptes del cop d'efecte que buscava Mas al voltant de les seleccions esportives, el que ha trobat ha estat un cop negatiu a la seva credibilitat, a jutjar per la reacció que, des del primer moment, es va detectar en el seu propi partit. Les pàgines d'informació política del diari La Vanguardia citaven alguns sectors de la mateixa CiU que apostaven perquè Mas deixés de parlar d'Andorra com més aviat millor i evitar, d'aquesta manera, de prendre més mal. Al mateix diari, el periodista Jordi Barbeta escrivia que Mas havia "posar la pota fins al fons" i sentenciava: "encara que s'hagi fet amb la millor de les intencions, la proposta de Mas és frívola i, a aquestes alçades, és el pitjor que es pot dir d'una proposta política. Dilluns passat, a la reunió de l'executiva de CiU, Jordi Pujol decidia enterrar definitivament la qüestió.

La premsa contra la ingerència

La 'pensada andorrana' d'Artur Mas ha afectat negativament les relacions Catalunya-Andorra. Així almenys ho veu la premsa del copríncipat que, entre d'altres coses, no ha dubtat en qualificar d'ingerència l'anunci de l'actual conseller en cap del Govern de la Generalitat. El Diari d'Andorra, en un editorial titulat precisament 'Ingerències' del diumenge passat: "L'estirabot d'Artur Mas amb relació a les seleccions catalanes hauria estat inimaginable en Jordi Pujol. Qui és encara president de la Generalitat ha estat sempre molt respectuós envers la realitat andorrana, sense intromissions, però conscient que

la seva projecció exterior pot significar un impuls internacional per a la llengua comuna i compartida. Els lligams culturals no han de fer, però, oblidar les fronteres polítiques, irrenunciables per al conjunt dels ciutadans andorrans, que tanmateix observen amb molta simpatia les demandes de més competències i projecció exterior de Catalunya. [...] La iniciativa del candidat de Convergència suposa un seriós entrebanc la diplomàcia andorrana, que té com a interlocutor l'Estat espanyol i que, entre d'altres reptes, ha de redreçar la negociació sobre el conveni bilateral d'educació. S'ha d'evitar fer la sensació que Mas ha disposat de

la complicitat andorrana en una demanda inviable jurídicament i d'escàs sentit comú per més que les aspiracions esportives catalanes siguin molt ben vistes".

A El Periódic d'Andorra, l'escriptor Alvar Valls publicava algunes 'Reflexions després de les rialles': "La primera és la seguretat -per a algú que ha parlat amb Jordi Pujol sobre Andorra- que una utilització del nostre país en uns termes de prepotència com la que ha fet el seu deli seria impensable que la fes l'actual presi-

dent de la Generalitat. La segona és que costa de creure que Artur Mas i l'staff de CiU no sabessin que el projecte és inviable. La tercera, que la lleugeresa del candidat -que cal no oblidar que va fer les declaracions en un acte oficial dins el seu càrrec de conseller en cap- ve a posar un punt de desconfiança en les relacions Catalunya-Andorra".

MARAGALL REUNEIX 500 PERSONES DE L'ESPORT CATALÀ

Sobre la qüestió de les seleccions catalano-andorranes, Pasqual Maragall es va limitar a demanar que "no es faci el ridícul". En un acte a la seu de l'INEFC a Barcelona, Maragall va aplegar unes 500 persones del món de l'esport i es va comprometre a treballar "per garantir la presència internacional de l'esport català, de manera realista, gradual i possible". El líder del PSC va dir que "les seleccions catalanes seran un objectiu del nou Govern, però no una arma política". En l'acte, l'etiqueta medallista Sergi Masana i l'olímpic català que fet al cim de l'Everest, Sergi Mingote, van llegir un manifest que recull les propostes del PSC-Ciutadans pel Canvi en matèria d'esports.

El campió olímpic Fermín Cacho, un dels presents a l'acte dels esportistes amb Pasqual Maragall

Lluís Miquel Pérez vol més serveis sanitaris per Tarragona

El cap de llista del PSC per Tarragona, Lluís Miquel Pérez, va presentar dijous passat a Reus les deu propostes de Sanitat al Camp de Tarragona acompanyat de Carme Figueres

i Núria Segú. La millora de l'atenció primària, la restructuració de les llistes d'espera, la potenciació de la formació dels professionals sanitaris i la recerca, amb la Universitat Rovira i Virgili, són algunes de les mesures de govern del PSC. A més, Pérez va recordar que l'existència de dos regions sanitàries, la del Camp i la de l'Ebre, fa que de vegades sigui complexa la implantació de nous serveis o l'optimització dels existents. Per aquest motiu, va recordar que un dels compromisos principals del PSC és la revisió del Pla de Salut actual, vigent fins el 2005. Pérez proposa concretar-ho en un pla de serveis integral per les dues regions.

Quim Nadal reuneix en un llibre les seves reflexions des de 1984

Joaquim Nadal, cap de llista del PSC-CpC per Girona ha estat de gira aquesta setmana per presentar el seu llibre 'Catalunya, Catalanisme i Socialisme'. Es tracta d'una tria de reflexions fetes entre el període que va del 1984 fins al 2002 des del punt de vista del polític -alcalde i diputat-, però també com a catedràtic d'història. El líder socialista, que ha presentat el seu llibre a les principals ciutats gironines, considera que és com una declaració de principis perquè aborda la construcció de la nació catalana (catalanisme), des de baix del territori (municipalisme) i

amb la gent (socialisme). El llibre demostra que en diverses ocasions Nadal s'ha avançat al seu temps com el cas de l'any 1993, quan ja reivindicava la reforma de la Constitució i de l'Estatut.

ENTREVISTA A SANTI SANTAMARIA, CUINER 3 ESTRELLES MICHELIN

"Es necessita un canvi, parlo d'un canvi important"

Plou a Sant Celoni, on presideix el Montseny, aquell Quico Sabater dóna nom a un local i la barba islàmica hi fa cantonada, potser perquè entenguem la realitat. Plou a Sant Celoni, però s'hi menja bé a Can Fabes. Així ho testifica un d'aquells prínceps japonesos de les multina-

Arturo San Agustín
Periodista

En aquest tema he de ser molt sincer i molt clar. Ja fa 22 anys que tinc un restaurant. Com a cuiner he de dir que sembla volgut associar en un moment determinat amb el partit del poder a Catalunya... Sí, sí, amb Convergència. En un determinat llibre, cert periodista afirma que jo representava el poder de Catalunya perquè el meu restaurant era un cau de poderosos i, evidentment, es referia als que es movien en l'entorn de Convergència. I això no és veritat. El meu restaurant sempre ha estat plural. En 22 anys, no només no és veritat que el meu restaurant hagi estat un destí de poderosos sinó que jo mai no he presentat una factura a la màxima institució catalana. A mi no m'han donat ni feina. I, evidentment, m'agradaria precisar una vegada més que jo no faig follore.

La falsa imatge que alguns han donat de mi no penso, doncs, que obeeixi a un problema de comunicació. Miri, el que jo no puc admetre és que es vulgui estatitzar tot. En determinats moments la societat civil pot estar d'acord amb l'Executiu, però en d'altres, s'ha de ser crític. Pluralitat és democràcia. L'Executiu no ha d'apropiar-se dels liders de la societat civil. A mi se'm va convidar a copresidir un acte oficial al Palau de la Generalitat i hi vaig renunciar. Sempre m'he negat que es polititzés la cuina. L'Executiu s'apodera de tot el que té. Això, a l'alçada, di-videix, condiciona, debilita. En definitiva, és negatiu. Crec per tant que comunico bé, però hi ha una classe periodística que no s'ha regenerat. Parlo de la que s'ocupa de la gastronomia, que està molt desatada als diaris.

El meu restaurant sempre ha estat plural. En 22 anys, no només no és veritat que el meu restaurant hagi estat un destí de poderosos sinó que jo mai no he presentat una factura a la màxima institució catalana. A mi no m'han donat ni feina. I, evidentment, m'agradaria precisar una vegada més que jo no faig follore.

EL CANVI

"Tornar el canvi està bé, perquè és una expressió molt maca, molt nostra. En política, quan el ciutadà vota no estén un xec en blanc al polític, ja que aquest li ha de tornar el canvi. Els canvis són obligats. Entenc que

Santi Santamaria a la cuina remodelada del seu restaurant, el Racó de Can Fabes, a Sant Celoni

Foto: ALBERT BERTHAN

vostè em pregunta per un altre canvi, i jo li responc que sí, que els canvis són necessaris. Fins i tot allò que anomenàvem la torna."

EL PACTE CIU-PP

"Permeti'm somriure quan em diu triomfador. I, evidentment, li agraeixo que reconegui que també a la premsa hi ha sectarisme. Jo sóc una víctima de la premsa. Dir això li recordo que jo sempre he estat crític també amb el meu àmbit professional. Aquest és un país inacabable. Aquest és un país on es defensa massa el tros propi. Les nostres aspiracions van més enllà de tot. I no em refereixo a la necessitat de fer, per exemple, més carreteres. El que vull dir és que, moralment, Catalunya necessita una constant autoafirmació així com impedeix que acabis d'entendre què significa l'avui. Jo sempre he criticat aquest sentir-se molt català i al mateix temps estar recollant un Govern que durant vuit anys ens ha maltractat molt. El pacte que ha existit entre Convergència i el Partit Popular és una demostració de

la mala política. Molts ciutadans no poden entendre aquesta política. Jo sóc un d'ells."

CIUTADANS LLIURES

"Crec que és molt necessari l'existència en la societat d'uns referents crítics en els diferents àmbits, al marge dels partits. És urgent l'existència de ciutadans, diguem-ne intel·lectuals, que no siguin presoners de l'executiu polític, que n'estiguin al marge. La immigració és, per exemple, un problema real que exigeix que tots ens comprometem. Vivim en una societat que no és la mateixa que es va trobar el senyor Pujol. Aquesta nova societat en què estem vivint exigeix noves anàlisis i per això fa falta un canvi. Parlo d'un canvi important."

EL FUTUR

"Sempre que parlem del futur de Catalunya penso en un país lliure. No, no m'atenen, no em fa por. Al senyor Rosell se li ha de recordar que quan es va recuperar la Generalitat, quan en aquest país es va fer realitat el progrés més important, els comunistes formaven part del Govern. Som, doncs, una

votar. Un poble és lliure quan vol ser lliure. I el concepte de llibertat és molt subjectiu. No ho sé si necessitem un nou Estatut. Els polítics m'atabalen amb aquest tema. Sí, sé que hem de resoldre uns problemes i que el de l'Estatut n'és un. També sé que s'està preparant una Constitució Europea en què no sortim gaire ben parats. Crec que en aquest país impera un sentit provincial enorme. Aquest és un país petit i convé que l'exemplem."

EL PAPER DE FOMENT

"El president del Foment és diu Rosell. I si el que preten és que em promuncii sobre les declaracions que acaba de fer, li diré que sóc empresari i que no comparteixo l'opinió del senyor Rosell. A mi, l'existència o la possibilitat d'un Govern de progrés, un Govern format pel PSC, IC i ERC, no m'atenen, no em fa por. Al senyor Rosell se li ha de recordar que quan es va recuperar la Generalitat, quan en aquest país es va fer realitat el progrés més important, els comunistes formaven part del Govern. Som, doncs, una

societat prou formada perquè ens es-pantin les idees de ningú."

GOVERN DE PROGRÉS

"Per Govern de progrés jo entenc el que representa una societat que, per ser progressista, no ha de desentendre unes àrees molt concretes: sanitat, educació, drets humans. I, evidentment, també obligacions."

EL PRESIDENT PUJOL

"Acabo de llegir un article molt interessant de Jordi Juan a La Vanguardia. Deia que els últims quatre anys s'ha elogiat tant el senyor Jordi Pujol, que no pensa jubilar-se. I bé, té tot el dret a no voler jubilar-se. Però en la brega política, en la normal, justa i lògica confrontació amb el PSC i Ciutadans pel Canvi hi ha hagut una falta d'espera crítica en relació amb l'actuació de la Presidència. S'ha elogiat tant l'obra política i la persona de Pujol, que ara, a qualsevol ciutat que no li agradi el senyor Pujol se'l demonitzarà i se'l condemnarà a les catacumbes."

el canvi que vol...

Eduard Baches
primer secretari JSC

El canvi és necessari pels joves de Ponent, per la gran precarietat laboral. Els que s'incorporen al mercat laboral han de marxar del seu poble per trobar una oportunitat. Les xarxes clientelars de CiU ofereixen la nostra economia i societat.

Albert Balada
Polític de Lleida

"El canvi amb Maragall i Jordi Carbonell a les Terres de Lleida suposarà una aposta important per una nova forma de governar, ens ha de permetre convertir el territori en punt neuràlgic de la producció agroalimentària europea i de turisme".

Robert Benaiges
Alcalde de Cambrils

"Cambrils necessita un canvi en el Govern de la Generalitat per tenir suport en tot allò que afecta el nostre territori: el creixement urbanístic, la planificació mediambiental, les infraestructures, la promoció turística, etc".

Miquel Aguilà
Alcalde de Balaguer

"Tenim una ciutat històrica i monumental situada en un entorn natural que cal protegir millor. Necessitem un govern de la Generalitat que ens ajudi molt més en aquest sentit, que arribi allà on no podem arribar des de l'Ajuntament".

Montse Zaragoza
Administrativa - Cunit

"Jo vull un govern orientat a la gent. Amb el govern del Canvi tindrem una societat més justa. No pot ser que a la meua edat (27 anys) la gent hagi d'estar vivint a casa dels pares. Calen polítiques adequades per a que el jovent ens poguem independitzar".

Celestino Corbacho
Alcalde de l'Hospitalet

"El canvi portarà polítiques socials que ajudaran a resoldre els problemes de l'habitatge, l'educació i la seguretat, les grans oblidades del govern de CiU els 23 anys. Confio que el nou govern potenciarà la col·laboració amb els Ajuntaments".

Jordi Carbonell
cap de llista del PSC per Lleida

"Hem de ser el centre d'agricultura més gran d'Europa"

Jordi Carbonell, que ha pres el relleu a Antoni Siurana, és exsecretari general del Ministeri d'Agricultura i antic governador civil a Lleida

SÍLVIA FRUITÓS

—Ha pujat a l'AVE, vostè?
—I tant, he fet el primer viatge comercial Lleida-Saragossa, i amb la meitat de temps!

—I sense por?

—Mira, l'important és que t'entim la via de l'AVE, que ja és un pas important, ara el que falta és que vagi a la velocitat que toca. Però si després no segueix cap a Barcelona, és el negoci de les cabres, no?

—La veritat, ens pensàvem que aniria molt més ràpid, però malauradament el govern de la Generalitat no ajuda massa sobre el traçat, sembla que hi posi més pals a les rodes. L'avantatge que suposaria per Lleida queda de moment reduïda a un 50%.

—Serà un revulsiu realment?

—Amb l'AVE, Lleida serà la porta de Catalunya, és l'oportunitat per millorar les xarxes de comunicació internes, del Pirineu, amb l'eix transversal, cap a Vic i la zona portuària de Tarragona. I per millorar les comunicacions per carretera i de tren. Posar en marxa la línia Tàrraga-Manresa o fer que la línia de Balaguer a La Pobla sigui d'aquest segle, no del passat.

—Quin sector se'n beneficiarà?

—Hem de consolidar l'espai agrari industrial que és la nostra columna vertebral, hem de ser el centre d'agricultura més gran

d'Europa. Són una de les terres de més superfície regada i el canal Segarra-Garrigues, promès fa 20 anys, ens tocarà fer-lo a nosaltres. Això ens permetrà acabar amb el despoblament de les comarques.

—Tan malament ho ha fet la Generalitat?

—Lleida sempre s'ha situat a l'extrem de Catalunya, hem patit un centralisme de CIU de Barcelona brutal, no hem pintat res en

moltes coses. Ara és el moment de trobar el lloc com a part central de Catalunya, i deixar de ser marginals. Som el gran espai logístic per créixer de Catalunya perquè el litoral ja està copat, i això tan en transports com en serveis.

—Quin ha estat l'error?

—No tenir una estratègia clara d'on anar. Falta crear il·lusió, si no, la gent marca i això crea un greu desequilibri territorial.

CONTRA LA DISCRIMINACIÓ TERRITORIAL

Un Pirineu ben comunicat

La població dispersa i de pobles petits de l'Alt Pirineu i l'Aran arrossega deficiències flagrants en l'accés als serveis públics. "En molts llocs encara hi ha electricitat precària, carrers i carrers sense asfaltar, clauvergam anti" subratlla Paco Boya, diputat i tinent d'alcalde de Les i, alhora, profund coneixedors de la realitat pirinenca. És autor del programa electoral de la regió i denuncia que "molts serveis no estan normalitzats" i això és sens dubte una de les prioritats pendents.

Els habitants dels Pirineus no tenen igualtat d'oportunitats respecte de la resta de Catalunya. "Poder accedir a la universitat, a les noves tecnologies, a la pluralitat informativa, és molt més difícil", insisteix Boya. Per exemple, "els ajuts a les famílies, s'haurien de discutir, perquè que un jove faci estudis superiors costa a la família dos milions l'any, entre

pis, desplaçaments...", molt més que a d'altres llocs i aquest reconeixement que reclama el diputat del PSC ara no existeix. És clar que si tampoc hi ha accessos adequats, el desenvolupament se'n ressentirà a tots nivells.

Enviar un fill a la universitat costa molt més que en d'altres llocs

Boya, igual que tothom a Lleida, espera que l'AVE funcioni com un revulsiu en l'impuls de les comunicacions transversals a la zona.

Avui, anar de Lleida a la Pobla de Segur, és pitjor que fa cinquanta anys. Es pot dir que "el tren va molt més a poc a poc, igual que passa amb la línia Lleida-Manresa, perquè al no inver-

tir-s'hi, ha anat perdent competitivitat", denuncia Boya. "Si a això hi sumes l'estat de les carreteres de la N-260, la N-230... en una zona on la orografia és complicada, però no s'hi inverteix lo suficient, s'explica l'actual precarietat", argumenta.

Per tant, "la foto final que tenim és la d'un Pirineu mal comunicat". En aquest sentit, un territori sense poder polític i sense capacitat de decisió ni d'organització, no té força. En realitat, és un peix que es mossega la cua perquè si les valls estan mal comunicades...etc. és molt més difícil unir esforços. "Si som capaços de tenir un espai polític i de fer lobby, serem molt més efectius", subratlla Boya. I aquesta possibilitat té un nom ben clar dins l'organigrama territorial que proposa el partit socialista pel proper 16-N: la vegueria de l'Alt Pirineu i l'Aran.

Catalunya no pot viure d'esquena a l'Aragó

Marta Camps, la regidora i cap de llista del PSC a l'Ajuntament de Lleida ho té molt clar: Lleida ha de ser la ròtula de la connexió de Catalunya amb la Franja de Ponent. I com a extensió, ha d'exercir un paper emergent i prou dinàmic com per convertir-se en l'enllaç impenable de Catalunya amb Aragó i amb Madrid. "La política tancada de CIU ha fet que donessim l'esquena a la Franja, però a partir d'ara, amb dos governs socialistes a Catalunya i a l'Aragó, això canviaria".

De fet, la relació entre les terres de Ponent i la Franja ja ha anat augmentant, amb lligams de serveis comercials... Tal com insisteix Camps, "som la via de comunicació, el camí de pas". Però tot i això, queda molt terreny per córrer i cal enfortir l'enllaç entre Catalunya i l'Aragó catalanoparlant. El nexa d'unió entre Catalunya i la Franja són les terres de Lleida i hi ha l'AVE o no n'hi hagi, la necessitat d'enfortir la xarxa urbana de les comarques de Ponent és un dels reclams històrics del PSC. L'objectiu és dotar-les dels serveis necessaris per convertir-se en una àrea urbana emergent i dinàmica a l'entorn de la capitalitat de Lleida, de cara a exercir el seu paper d'enllaç amb Aragó i Madrid. És a dir, tal i com no ens cansen de repetir: "la porta de Catalunya".

Aquest és precisament un dels objectius de l'Euroregió proposada per Pasqual Maragall que tants recels ha aixecat. La potenciació de les relacions comercials i socioeconòmiques entre les regions de l'arc mediterrani és una peça clau alhora d'apostar pel desenvolupament i la competitivitat. Dotar la regió urbana de Lleida amb una xarxa radial de transport públic en una zona de 250.000 habitants, de la Franja a Cervera, amb centre Lleida, és una de les propostes per a obrir mires a l'Aragó.

gent amb cara i ulls

candidats del PSC-Ciutadans pel Canvi per Lleida

Joaquim Llana Metge

Nascut el 1955 a València d'Aneu (Pallars Sobirà). Metge especialitzat en reumatologia. Alcalde de l'Ajuntament d'Alt Aneu i Conseller Comarcal del Pallars Sobirà des de 1995. Primer Secretari de la Federació de les Comarques de Lleida del PSC. Diputat al Parlament des de 1999.

Marta Camps
periodista

Nascuda el 1970 a Lleida. Llicenciada en geografia i història i periodista del diari Segre fins el 1999. A partir de llavors i fins ara ha estat vduputada al Parlament. És membre de Ciutadans pel Canvi i regidora de l'Ajuntament de Lleida des del maig d'aquest any.

Francesc Boya
escrivan aranés

Neishut en 1960 en Les (Val d'Aran). Escrivan e periodista. Secretari General d'Unitat d'Aran. A h'è television e ràdio e a collaborat en diuèrsi miei de comunicacion. Còsso e tinent d'Alcalde der Aj. de Les des deth 1987 e deputat deth Parlament de Catalonha des deth 1999.

Maite Josa
funcionària

Nascuda a les Borges Blanques (Les Garrigues) el 1960. Ha estudiat Relacions Laborals i Dret de la Seguretat Social. Funcionària de la Diputació de Lleida. Directora de la campanya de les municipals del 2003. Candidata a les autonòmiques del 1995 i a les generals del 1989.

Víctor Orrit
geògraf

Nascut el 1959 a Tremp (Pallars Jussà). Regidor de l'Ajuntament de Tremp des del 1983, i alcalde de Tremp del 1991 al 2003. Funcionari del Departament d'Agricultura de la Generalitat en excèdència. Afiliat a la UGT i al PSC. Conseller comarcal del Consell Comarcal.

Àngel Jubete
empresari

Nascut el 1960 a Agramunt (Urgell). Actual primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament d'Agramunt i Portaveu del Govern en Coalició. Director General de la companyia Productes FLOWER S.A., empresa multinacional del món de la jardineria amb Seu a Tàrraga.

AGENDA

Dilluns 26 d'octubre

11:00 h.

Acte al Baix Penedès

Bellvei

Hi assistiran la pedagoga Marta Mata, Martí Carnicer, núm. 4 per Tarragona i Montse Zamora, núm. 15 per Tarragona.

10:00 h.

Festa del Bolet

Prades

Amb Lluís Miquel Pérez, alcalde de Reus, Francesc Vallès, núm. 7 per Tarragona i Núria Segú, regidora de l'Aj. de Valls.

a partir de les 13:00h

Diada Castellera de Sta. Úrsula

Valls

Hi assistiran Lluís Miquel Pérez, núm. 1 per Tarragona, i Núria Segú, regidora de l'Ajuntament de Valls.

Visita a La Selva

Municipis

Joaquim Nadal visita diversos municipis de la comarca.

Marcelino Iglesias amb el Canvi

Castiscent

Amb la presència de Marcel·lí Iglesias, president de la Comunitat d'Aragó

Dilluns 27

19:30 h

"El canvi que Catalunya necessita"

Barcelona

Presentació del llibre de Pasqual Maragall a l'auditori de l'Espai FAD, a la pl. dels Àngels, 5.

21:00 h

Pasqual Maragall a Sant Cugat

Pasqual Maragall sopa amb Ciutadans pel Canvi, militants i simpatitzants.

Dimarts 28

21:00 h

Sopar amb Manuel Chaves

Port de Tarragona

Al Tinglado núm. 1. Hi assistiran Lluís Miquel Pérez i la resta de membres de la candidatura per Tarragona.

Visita al Pla de l'Estany

Municipis

Joaquim Nadal visitarà diversos municipis de la comarca.

Dimarts 29

09:00 h

Jordi Carbonell a Mollerussa

El cap de llista per Lleida, visitarà el Mercat de la ciutat.

19:00 h

Acte amb sindicalistes

Barcelona

Pasqual Maragall parlarà amb membres dels sindicats a les Còreres de Sants.

Dijous 30

24:00 h.

Inici oficial de campanya

Tarragona

Trobada de les agrupacions de Tarragona i enganxada del primer cartell. A la Rambla Nova.

Divendres 31

17:00 h.

Castanyada pel canvi

Lleida. Hi haurà el cap de llista del PSC, Jordi Carbonell

Llibres per a la Catalunya del canvi

"Maragall afirma" és un recull d'articles d'opinió escrits pel candidat socialista a la Presidència de la Generalitat entre els anys 2000 i 2003, publicat per l'editorial Aguilar. Aquest llibre es va presentar aquesta setmana a la Casa de l'Ardiaca de Barcelona i en l'acte van intervenir-hi Lluís Bassets, director adjunt d'El País, Enric Juliana, sotsdirector de La Vanguardia i Juan Cruz, director editorial del Grup Santillana..

Però aquest no és l'únic llibre que aquests dies veu la llum. La setmana que ve, Edicions 62 publicarà "El canvi que Catalunya necessita" una obra feta a partir d'intervencions de Pasqual Maragall en moments notables de la vida política catalana d'aquests darrers anys, des de la moció de censura a l'aniversari de l'Estatut al Parlament, fins al discurs fet davant els empresaris de Barcelona o el de l'acte de proclamació de la seva candidatura a la Presidència de la Generalitat.

Aquestes obres s'afegeixen a altres llibres escrits per Maragall, el darrer dels quals va ser "Els orígens del futur" aparegut fa pocs mesos.

"Catalunya: Catalanisme i socialisme" és el llibre escrit per Joaquim Nadal que acaba de publicar l'Editorial Mediterrània dins la col·lecció "Reflexió", la mateixa on Josep M. Carbonell va publicar fa uns mesos "Temps de diàspora". També Oriol Nel·lo acaba de publicar "Lletres de batalla. Política i territori", editat per Pagès Editors, que s'afegeix a l'obra col·lectiva coordinada per Nel·lo i editada per Empúries "Aquí, no! Els conflictes territorials a Catalunya".

El canvi que Catalunya necessita
Pasqual Maragall

les teves opinions

Fes-nos arribar les teves opinions a través del correu electrònic info@zetmia.info

► Estimat senyor Maragall:

He votat PSC-PSOE sempre. Desitjo i espero amb ansietat un canvi a Catalunya i també a Espanya. Espero que aquest canvi es pugui sentir també a comarques petites, on encara funciona el "caciquisme". Em refereixo al municipi de Lladore, on governa des de fa molts anys CIU. L'alcalde, Sr. Colomé, té tot el suport de la família Pujol i tot el que aquest senyor fa, queda tapat. Li demano que s'as-

sabenti dels problemes que pateixen aquella gent i si, tal com espero es produeix el canvi, ens pugui donar solucions. Agraïda. Salutacions,
Laura, Lladore (Pallars Sobirà)

► No a la guerra i no a totes les guerres. No a pagar milions de dòlars per la postguerra d'Irak, i no a que Trí-llo compli avions Mirage a raó de 45 milions d'euros cadascun. És una vergonya tenir els dirigents que tenim a

Madrid. Cal fer net ben aviat, no vull seguir essent un ciutadà d'un país governat per salvatges.

Claudi A., Sant Pol de Mar.

► Hola! Em preocupa la situació del català al nostre país, i vull que facin l'impossible perquè no desapareixi, cosa que, al pas que anem, passarà sens dubte. Vull que el meus nens puguin viure en català. A Pasqual Maragall li demano que un cop sigui a la Generalitat vetlli pels drets lingüístics dels catalans que parlem en català i volem seguir fent-ho. Gràcies.

Miquel M., l'Hospitalet.

► Maragall, jo ja no sé què fer amb els preus que hi ha a tot arreu. Amb els mateixos diners que teniem abans del canvi de la pessesta a l'euro hem d'anar a comprar productes molt més cars que aleshores. Hi ha alguna manera d'aturar-ho? Catalunya seguirà essent la part d'Espanya on anar a plaça és més car? Espero que quan arribeu al poder ho arregleu, sinó, ja em veig menjant col i patata per Nadal i durant tot l'any.

Tecia R., Tarragona.

1000 raons pel canvi

Oriol Bohigas

"Perquè governin totes les esquerres: és una necessitat"

Pepe Rodríguez

"Perquè portem gairebé un segle de corrupció, ensopiment, incultura i mediocritat. Ja és hora de canviar"

Comte de Sert

"Por una España plural... i una Catalunya nova i d'esquerres"

www.maragall.org

Toni Marín entrevista

Eva Santolaria

Les sèries “Siete Vidas”, “Compañeros” o “Nissaga de poder” ens han fet familiar el rostre d’aquesta jove actriu catalana.

Va començar a fer teatre perquè els seus pares la van apuntar quan encara no aixecava tres pams de terra i, des d’aleshores, ha sabut perfectament que era exactament això el que volia fer a la vida: ser actriu i amb els diners que guanyés comprar-li una torre al seu avi. L’Eva és molt jove però ha recorregut molts quilòmetres al darrera dels seus somnis. M’explica que troba a faltar la ciutat quan és a Madrid, que li falta...no sap què exactament però a l’Eva li encanta la seva feina i això compensa la llunyania.

Foto: MANUEL J. ALCÁZAR

—Els teus pares deuen estar orgullosos...
—Home, crec que sí, però en realitat el que més m’han expressat és la sort que he tingut per fer realitat el meu somni. El meu pare sempre em recorda que hi ha gent que es passa tota la vida lluitant per arribar i que jo ho he aconseguit sent molt jove. Crec que l’orgull ve perquè ho vaig aconseguir jo, que em vaig plantar contra tothom i que vaig lluitar pel que volia estant tot en contra. L’orgull ve per aquí i no tant per si faig una sèrie que tingui més o menys èxit.

—El cert és que tenint en compte la teva edat, el teu currículum impressiona una mica. La sort també deu jugar un paper important, no?

—Crec que la sort és fonamental el primer cop perquè en realitat tot plegat és un cúmul de casualitats. Però també l’has de saber buscar, no? Jo soc molt pesada, eh? Tot el que he aconseguit ha estat per pesada (riu).

—I en tot actues igual? Vull dir, quan tens clar el que vols sempre vas tan directa?

—No, només en la feina. Hi ha un punt en el que jo crec que les coses t’arriben en altres aspectes de la vida que no són la feina. Precipitar, buscar, fer-se pesada o tal... en realitat el que fa és forçar unes coses que és millor que t’arribin per elles mateixes. Et sorprenen més. Però a la feina... és diferent. Però en la feina t’has de buscar la vida, has de lluitar per la satisfacció que tens quan ho aconsegueixes. I a més, jo sóc molt positiva en aquestes coses. Quan feia un clàting sempre pensava que ja tenia una cosa per explicar als meus néts. Pensava: “he conegut a tal i a tal” i m’han engegat però m’és igual.

—No em diguis que escrius un dietari per quan arribin els néts...

—Sí, jo visc el futur més que el present. Ara em truquen, per exemple, i em diuen que hi ha un director que vol veure’m per una pel·li, que la fa tal productora, i que la farà amb tal actor. Em poso super feliç i super contenta perquè faré aquest rodatge, perquè em portaré de conya amb l’equip i amb els actors i tal; vaja que em poso a fer el “cuento de la lechera”. I a partir d’aquí ja no depèn de mi. Llavors surto de la prova i penso “fatal”, però és igual perquè he conegut a aquest, a aquest i a aquest.

—O sigui que ets una dona positiva.
—Sí.

—I què veus de positiu en, per exemple, com ha anat tot l’assumpte de l’AVE tu que ets una potencial usuària quan la línia arribi a Barcelona?

—Mira, em vénen al cap aquells temps en els que tothom es queixa-va del pont aeri i deien que a veure si arribava aviat l’AVE. No ho entenc: tants retards, ho estan fent tot malament. Mira, no entenc per què hi ha tants problemes, per què no es fan les coses bé...per què no es fa cas a uns informes que ja diuen el que passarà. Em pregunto quin serà el motiu? Quins interessos hi haurà al darrera de tot això?

“Per convicció ideològica i per coherència crec que hi ha d’haver un canvi”

“No entenc tants retards a l’AVE, ho estan fent tot malament”

“A mi això de pactar amb el PP em posa nerviosa, no ho puc entendre”

—T’ha canviat la visió de Catalunya des de que vius a Madrid?

—Sí, una miqueta.

—En quin sentit?

—Que et sents més català. No soc nacionalista, ni independentista però sí que comences a entendre una mica què és això

de ser catalana. Això que diuen “soc ciutadana del món”. Doncs sí, em sento “ciutadana del món” però jo he nascut a Barcelona, m’he educat a Barcelona i sóc catalana. Quan estàs fora veus la terra amb perspectiva i comences a entendre una sèrie de coses. Comences a adonar-te de la visió que els demés tenen de nosaltres i et reafirmes en el que ets.

—I t’agrada el que veus des d’allà?

—A mi sí. Viat des de fora tinc la sensació d’una Catalunya moderna, organitzada, amb sentit comú i també amb molts errors... però jo crec que a fora hi ha respecte per com es fan les coses.

—Crecs que a Catalunya li cal un canvi?

—Per convicció ideològica, per coherència amb mi mateixa crec que sí. I també perquè és ho que a la democràcia hi hagi canvis, però... no sé fins a quin punt m’a-

gradaria que tot fos del mateix color. El que passa és que d’altra banda, és clar, em tira la meua ideologia i crec que realment hi ha d’haver un canvi per millorar.

—Abans em deies que vius el futur. Com veus el panorama després del 16 de novembre?

—No sé què passarà. A mi, el que més m’intriga són els pactes que pot haver-hi perquè m’agrada la coherència, no “todo vale para llegar al poder”. El pacte per governar ha de ser coherent. L’important no és si sóc convergent o no, m’és igual. Però si jo sóc catalana... a mi això de pactar amb el PP em posa nerviosa, no ho puc entendre. Les cartes sobre la taula i jo decidiré si vull votar o no. El que no em val és que tu em diguis “No, nosaltres no tenim res en comú” i després vulguis pactar. Això no.

MIQUEL BERGA

Toca o no toca?

D iuen que quan els nostres Primers Pares van ser expulsats del paradís, Adam va tranquil·litzar Eva: “estimada, vivim una època de transició”. La idea de canvi sembla que ve de lluny. Aquesta expectativa és un recurs tan arrelat a la condició humana que s’activa fins i tot quan els beneficis són incerts. Hi ha un moment que mantenir-se en la mateixa posició a la butaca més còmode del món acaba per ser un suplici. Ho va descobrir Washington Irving viatjant per les carreteres andaluses del dinou: “sovint és un relax canviar de posició i sentir que t’estan masegant una altra part del cos”. La situació a Catalunya ha arribat a un estat en el qual molts ciutadans esperen un canvi -encara que no sigui exactament el que els semblaria ideal- per tal d’alliberar-se de la mateixa cançó enfadosa. Són la majoria perquè és evident que només els votants de CiU estan disposats a aguantar amb resignació l’allargassament indefinit del pujolisme sense Pujol. 23 anys s’han de considerar un marge de temps raonable perquè un govern desplegui el seu projecte polític. Catalunya necessita les energies renovades que suposa, per principi, l’articulació d’una nova majoria. Els darrers quatre anys han estat políticament anèmics per la necessitat de mantenir l’equilibri d’una contradicció ideològica, el pacte CiU-PP. Han estat anys de desorientació i de renúncia a les arrels històriques del catalanisme polític que durant la transició van fer de Catalunya motor de l’Espanya democràtica i plural. Hem viscut la penosa sensació que algú havia decidit que ja no importava la direcció del cotxe si ell podia seguir essent el conductor. En tot cas, s’al·lir, ara, un inevitable canvi en el panorama polític català. I en aquest nou escenari costa imaginar una figura que per experiència de gestió, presència institucional, generositat política i visió estratègica resulti més sòlida i plausible que la de Pasqual Maragall.

Miquel Berga, professor de literatura anglesa i degà d’Humanitats de la UPF. Escrivé una columna dominical per les edicions d’El Punt.

A LA CONTRA per Oscar Nebreda

